

4. Příliš drahá dívka

„**T**ak čin čin!“ zacinkaly u metra Staroměstská skleničky s perlivým sektem. Benefiční aukce začíná až za půl hodinky, takže Bára s Ditou, Mílou a Honzíkem měli ještě prostor, aby se na to posláním trochu uvolnili. Bářiny rudé saténové šaty by jednoho mohly zmást, protože délkou sahaly až ke kotníkům. Taková cudnost u ní nebývá zrovna zvykem. Když pak ale na sedačce z umělé kůže hodila nohu přes nohu, rozparek na boku vedoucí až ke kyčli zakřičel: „Jo, tohle je naše stará dobrá Bára!“

Honzík se vytasil s černobílým smokingem, takže sklenku sektu do sebe nakláněl opatrně, jako když koušete do buřta, který stoprocentně vycákne. Míla tmavě modrými šaty s dlouhým rukávem asi nikoho moc nepřekvapila a stejně tak Dita, která se lusknutím prstu přenesla zase o dobrých sto let zpátky. Běžové koktejlký doplnila o čelenku do vlasů charleston s tím typickým černým pírkem.

„Tákže, Bárb,“ potáhla z elektrické cigarety, „ven s tím. Za kolik?“

„Jo, za kolik ses prodala,“ utřel si Honzík decentně pusku ubrouskem, „ať vim, o kolik jsem se ochudil.“

„Sto táců.“

„Cože? Božíčku, jako tak levně? Tak to já bych šel vejš.“

„No pozor – sto tisíc před osmnácti lety? To byly jiný peníze než dnes,“ ohradila se.

„Před osmnácti lety?“ polkla Míla. „Takže v patnácti? A já myslela, že jsme na to v necelých sedmnácti vletěli až moc brzy. A to jsme spolu s Martinem chodili už od pátý třídy...“

„Né, v patnácti ne. Do toho mi zbývaly dobré dva měsíce, hi hi.“

„No doprdele!“ vyprskla Dita sekt, který právě upíjela. „To jako že protizákonně?! Bože, co to bylo za čů*áka, co přefikl malou holku?!“

„Pšššt, krot' se Dito,“ rozhlídla se Míla po baru, který na sprostou dámu v prvotřídních originál šatech prvorepublikové vyšší společnosti hned upřel zrak.

„Tak pardón,“ zasmála se Dita a začala šeptat „nám tedy prosím, Barboro, povězte, co to bylo za úda, který měl pohlavní styk s nezralou dívkou.“

„Ty si cynik?“ mlaskla Míla.

„Hele, neodsuzujte ho, jo? Bylo to dobrovolný a já byla vždy vyzrálejší než ostatní dívky mého věku, hi hi,“ nadzvedla si Bára provokativně prsa předloktím. „A peníze jsme prostě potřebovaly. Vždyť víte, že jsem žila jen s mamkou. Musely jsme shánět lidi na všechno, co bylo doma zapotřebí udělat – spravit kohoutky, sestavit skříně nebo vystěhovat starý sporák. Máma s polovičním úvazkem v mlíkárně neměla zrovna na rozhazování, tak musela chlapům nabídnout něco protislužbou, no.“

„Kecáš?!“ dovtípili se ostatní.

„Víte, jak zběsile mi na stěně poskakoval zarámovaný plakát s Bradem Pittem, když do toho vedle v ložnici bušili...? Několikrát v měsíci si k nám sousedovic manželci chodili spravit chuť. Takovej instalatér Jirka Vodroušek tam byl v jednom týdnu i třikrát za sebou, a to se přitom jednalo o výměnu jednoho jediného kapajícího kohoutku. První den neměl ten správný klíč, pak zase neměl těsnění...“

„No to mi neříkej,“ kroutila hlavou Míla.

„Počkej, neskákej do toho, ženská,“ plácnul ji po ruce Honzík. „Jen pokračuj, pokračuj – kolik ho měli... ehm, teda... kolik jich bylo?“

„To jsem nikdy nepočítala, ale prsty na obou rukách by na to určitě nestačily. Raději jsem dělala, že o tom nevím. Pustila jsem vždycky walkmana na plný pecky a...“ zarazila se Bára. „Takhle... musím přiznat, že díky jednomu jsem poprvé okusila, no víte co... hi hi. To byl fakt krasavec! Truhlář Petr, ale jak dál nevím. Prostě chlap jak hora, široký ramena, hustý vlasy. Fakt kus!“ zasnila se Bára. „Nebylo mi ani třináct. Ležela jsem na posteli a ve walkmanu mi zrovna došly baterky. Byla jsem strašně našťavaná a vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Nechtěla jsem vylézt z pokojíčku. Koukala jsem se, jak se mi ten Brad zase klepe na stěně a slyšela nejdřív vzdychat jen mámu. Když pak ale začal vzrušením hekat i on, pocítila jsem to mravenčení od žaludku, co se ti pomalu vkrádá do klína a ty vůbec nevíš, proč to děláš, protože tě to nikdo neučil, ale najednou si tam sáhneš a prostě víš. Jde to přirozeně, úplně samo. Je to příjemný, šimrá to a ty prostě nemůžeš přestat... Truhlář měl strašnou výdrž; dělali to snad hodinu, ale mě to teda trvalo jen vteřiny. Než mi vůbec došlo, co dělám, vznášela jsem se i s Bradem, na kterýho jsem zírala, v oblacích.“

Parta mlčky hltala každé Bářino slovo, když tu se Honzík už zas odporoučel na pány k neodkladné záležitosti, která nejspíš úzce souvisela právě s Bradem Pitem. Vrátil se do pěti minut, takže jsou jen dvě varianty – buď v baru neměli kabinky, nebo to byla vážně rychlovka. K vyprávění o prodaném panenství se Bára už ale nedostala. Slíbila, že s tím na Honzíkova počká, jenže sotva dosedl zpátky k holkám, upomínka v mobilu zahlásila, že je nejvyšší čas pípnout kreditkou a zvednout plachty; sraz s Michelelem a Alenou už je na spadnutí.

Hned u vchodu do pražského Rudolfiny parta od úslužného číšníka vyfasovala sklenku šampaňského na uvítanou a s údivem vstoupila do Dvorany – ústřední místnosti galerie s proskleným stropem tak vysokým, že vám lupne v zádech, když vzhlednete vzhůru. Uprostřed sálu bylo několik k sobě sražených stolů s béžovými ubrusy až na zem, které se prohýbaly pod bohatým cateringem. Našli byste tu snad vše, na co si mlsný jazýček jen vzpomene. Kanapky, amuse-bouche, chlebičky, mísy plné sýrů a salámů, zelenina sestavená do podoby zvířat a ovoce napíchané na špejlích připravených ke koupeli v čokoládové lázni. Dokonce tu zářil i jeden z vrcholů lidské dekadence – pyramida různobarevných makronek plněných foie gras. Bohatí pupíci si tak mohli chrochtat u cukrovinky s játry kachen, které se celý život nesměly ve svých klecích hnout, aby se nad jejich vnitřnostmi pánové mohli popleskat po ramenou, jak jsou hodní, že vybírají peníze na charitu.

„Sledujte, ten živý orchestr,“ poukázala Míla s otevřenou pusou na skupinku několika lidí se smyčci, „to je ta Pražská filharmonie, ne?“

„Kelišová, aspoň zavřete hubu, když se divíte,“ zasmála se jí Dita, která měla přitom sama co dělat, aby příliš okatě nezírala na všechny ty dámy v drahých róbách.

„No konečně taky něco na úrovni,“ sáhnul Honzík na nakrabacený bílý ubrus, který zdobil jeden z těch malých stolků pro hosty, jež byly rozmístěny po celém sálu. „Do hedvábného damašku to má tedy daleko, ale satén bych tu nečekal, to fakt ne ne ne. Tahle akce se mi začíná líbit, děvčátka,“ položil dopitou sklenici na stůl a hbitě sáhnul po tácu procházející číšnice pro další.

„Hlavně ale přátelé nezapomínejme na poslání, které máme, hm?“ zazubila se Bára a mrkla směrem k obrazům vystavených na řezbovaných malířských stojanech kolem celého sálu. „Jdu to

omrknout, ať vím, o čem s ostatníma hodit řeč, hi hi,“ vyklopila do sebe zbytek šampaňského a zamířila k jednomu z pláten.

Na obraze byla spoře oděná dívka na břehu rybníka, ve kterém patrně něco smáčí, za ní louka plná vlčích máků a kousek opodál bílý jelen s hrozivými mraky nad hlavou. Bára si nevěřícně prohlížela cedulku s vyvolávací cenou 100 000 korun, když v tom na ni promluvil mladík, který byl hubený tak, že ho pohromadě držel snad jen ten oblek:

„Nádherný motiv, že?“ usmál se na Báru a upil ze své skleničky.

„Jo, moc pěkný. Trochu teda porno, hi hi, ale já nejsem žádná puritánka...“ zaculila se a symbolicky vystrčila nohu z rozparku.

„Porno?“ zasmál se udiveně. „No nevim, podle mě to má docela hluboký příběh.“

„Jako že skoro nahatá ženská máchá prádlo, jo? Ccc, vy blázínku, co je na tom hlubokomyslného...“ mávla rukou a naklonila se k obrazu, aby si ho prostudovala. „No, možná ještě ty máky, jakože je to pole narkomanů, a tady máme jelena, co je z toho jelen, ale jinak teda nevím nevím. Hi hi hi.“

„Hmmm. No, možná budou ty máky spíš symbolem vojáků z první světový. Dívka máchá kapesníček od slz, protože byl její milý odveden a ještě netuší, že byl zabit. Jeho duše už je na odchodu, a proto ten bílý jelen, nad kterým se smráká.“

„Pchééé! Jéžíšmarja, to je teda smysl pro dramaticko,“ začala se Bára smát na celé kolo, až to přilákalo další zvědavé oči, což jí k seznamování se s ostatními náramně nahrálo do karet. „No jen se pojd'te podívat. Schválně, co tady vidíte?! Já jsem tedy odbornicí hlavně na módu, pracuji totiž v L'artier, víte, hi hi, ale... když se tady na to podívám okem mladé, avšak dostatečně

vyzrálé ženy, je to jasné jako facta. Motivem malíře - muže - byla sexuální přitažlivost nevinné dívky, pravděpodobně panny, která by mu měla dát svůj věneček. Proto je polonahá a má ony květiny v pozadí. A tady, dámy a pánové, vidíme bílého jelena - přesněji řečeno albína, který přišel k rybníčku uhasit svoji žízeň, malířem myšleno žízeň po lásce. Bílý je proto, že je také ještě nevinný. A tady, ta mračna nad ním, to je zase nahromaděná sexuální touha, která obeplovává po obloze celý svět. Ten silný náboj, který zmítá každým z nás. Ze kterého budou blesky šlehat," házela Bára emotivně rukama kolem obrazu a užívala si pozornosti. „Ale i tak musíme tady mladého muže pochválit, protože i když je vedle jak ta jedle, je vidět, že má bujnou fantazii, a to se také cení, hi hi.“

„Nó, to ani snad ne,“ podrbal se mladík na zátylku a polkl, jako by rozmýšlel, zda ještě něco říct, „ale přečetl jsem si to,“ ukázal prstem na popisek, který byl celou tu dobu ve stojánku jen pár centimetrů vedle obrazu. „A mimochodem, jestli tam nelžou, tak to malovala žena.“

„Echr Echr,“ odkašlala si Bára, které ztuhnul úsměv na tváři, „... ehm... no... já... pardon, musím neodkladně... čůrat!“ zděsila se, sotva to dořekla. Nic lepšího jí ale v tu chvíli prostě nenapadlo, a tak se rychle otočila na podpatku a sotva zmizela dostatečně daleko od udivené skupinky, kterou právě „odborně“ ponaučila o umění, čapla hnedle dvě sklenky šampaňského a obě do sebe vyklopila na ex!

„Ale tady ji mámé, dob-rrrý vešer-rrr, Bá-rrra,“ usmál se Michel obklopený zbytkem party na Báru zrudlou studem a také tedy čtvrtou sklenkou šampaňského, která zrovna sáhla po další várce instantního zapomnění s bublinkami. Po Michelově pravém boku nervózně přešlapovala Alena v lesklých tmavě modrých šatech s tenkými ramínky, světle růžových střevíčcích